

a Book of Love

Een Heilige Graal Reis in Zuid Frankrijk

Mieke Vulink

Het mannelijk & vrouwelijk Heilig Hart, Villa Bethania, Rennes-le-Chateau

Voorwoord

Ons leven op aarde kan gezien worden als een lange wandeling, zonder dat we duidelijk weten waar we naar toe gaan. En tijdens deze wandeling ontmoeten we mensen, dieren en situaties welke ons helpen om te ervaren, te leren maar ook om te herinneren. Want naarmate we verder spiritueel ontwaken en steeds meer gaan ervaren in ons persoonlijke bewustzijn, zien we dat deze wandeling niet zomaar ergens naar toe gaat, maar duidelijk geregisseerd is. Ontdekken we dat de verschillende ontmoetingen allemaal een doel hebben en niet op toevalligheid zijn gebaseerd. Je gaat je zelfs herinneren dat je op plekken komt waar je tijdens vorige wandelingen (levens) ook al eens bent geweest.

En dat we wandelen op deze planeet aarde is ook niet toevallig, want de aarde (Gaia) heeft als taak op zich genomen om ons hier alle facetten van de Liefde te kunnen en mogen laten ervaren. Wanneer we alle wandelingen op aarde samenvoegen tot een reis, dan zou je een reisverslag hiervan een 'Boek der Liefde' kunnen noemen. En voor mij voelt het dat we klaar zijn met onze wandelingen op deze aarde en verder evolueren op een volgende plek in ons Universum, indien we de laatste bladzijde van ons eigen 'Boek der Liefde' geschreven hebben.

Mieke neemt ons in alle openheid mee in een klein deel van haar wandeling, met haar verslag van een moeder en dochter op reis naar Montpellier en van daaruit naar Rennes le Chateau. Een reis waarin heden en verleden door elkaar lopen en ook bij elkaar komen.

De herinneringen daar komen niet als vanzelf, vele jaren van werken aan haarzelf zijn bij Mieke daaraan vooraf gegaan. En het vraagt om veel moed en doorzetting, want er komt bij dit herinneren ook pijn, verdriet en twijfel naar boven, en soms is de grootsheid van dit alles nauwelijks te bevatten of te dragen.

Mieke toont ons door haar eigen herinneringen te delen dat de verbindingen met de Lichtwereld er altijd zijn en ook nooit zijn weggevoest, ook al ervaren we dat soms niet zo.

Ook licht ze een tipje van de sluier op over het 'Book of Love' zoals Yeshua en Maria Magdalena dat hebben geschreven, een boek dat voor mijn gevoel voor steeds meer mensen mag opengaan en gelezen mag gaan worden.

Haar reisverslag kan tevens de eenzaamheid van degenen die zich diep verbonden voelen met de Essenen, Katharen, Yeshua en Maria Magdalena doorbreken, en hen vertrouwen geven dat deze diepe gevoelens echt zijn en door steeds meer mensen herinnerd en geuit mogen worden.

Prettige wandeling toegewenst.

Vincent Rikkerink

Eindelijk Thuis komen

Het begon allemaal in het najaar van 2013, met 'Mieke van de Essenen'.

Sinds ik hier in mijn nieuwe huurhuis was neergestreken had ik mijzelf de belofte gedaan om mijzelf thuis te laten komen op aarde. Dit Esseense deel van mij herinnerde mij aan de wijze waardige vrouw die ik ooit geweest was. In dit leven ben ik een tijd lang naar haar op zoek geweest.

Vanaf het moment dat Hans Stolp hun bestaan benoemde in één van zijn eerste lezingen die ik daarover bijwoonde, waren de Essenen een soort tovercode voor me. Door hun bestaan in mij te laten resoneren begonnen tranen te stromen en werd ik meegenomen naar een andere wereld, waarvan ik ergens wist dat dat *mijn* wereld is geweest. Nadat ik een paar boeken over hun gelezen had, was ik weer eens op een lezing van Hans.

Ik vroeg hem, tijdens een koffiepauze aan zijn boekentafel, of hij mij een ander waardevol boek over de Essenen zou kunnen aanraden. Dit toegewijde volk in hun linnen gewaden, het Carmel, Qumran; het bleef me maar intrigeren. Waarop Hans me indringend aankeek en zei "*Volgens mij moet jij een boek over hun gaan schrijven*". Even van mijn stuk gebracht lachte ik terug en mompelde iets onverstaanbaars, in de trant van "*zo ver ben ik nog niet*".

Eenmaal op dit fijne plekje in de rust aan de IJsseldijk voelde ik hoe alles in mij inmiddels er wel klaar voor was. Niet dat ik een boek over de Essenen wilde gaan schrijven, maar innerlijk was ik er klaar voor om de grootste reis naar binnen te maken. Op zijn minst terug naar de Esseense wereld die in mijn diepste lagen verstopt zat achter allerlei persoonlijke schaduwen.

Na vijftientig jaar transformatiewerk was ik aardig door de wol geverfd en niet meer bang voor wat zich nog wilde gaan tonen vanuit mijn eigen onbewuste lagen.

Het werd inderdaad een flinke reis naar binnen. In alle eenzaam-

heid, ver verstoken van alle aardse verleidingen - wat heeft de tijdelijke bijstand mij dáár bij geholpen! - begon ik 'Mieke van de Essenen' stukje bij beetje terug te vinden.

Godzijdank waren daar boeken die links- of rechtsom iets in mij aanraakten, waardoor er binnen in mij iets rechtop ging staan en ik me steeds meer begon te herinneren.

En gelukkig kwam ik via Herbert van Erkelens (die ook een boek over de Essenen heeft geschreven) op het spoor van twee boeken, die hij samen met ene Judith Moore had geschreven. Zij schrijft daarin, als een boodschapper van Maria Magdalena, over verloren gegane archieven met verboden kennis, die de sleutel bevat om een nieuwe wereld te scheppen; een wereld van compassie.

Maria Magdalena werd door Jezus, die ik vanaf nu Yeshua noem omdat dit zijn oorspronkelijke Aramese naam was, in een verboden Kabbala ingewijd en is na de kruisiging naar Zuid Frankrijk

*Maria Magdalena
in de Languedoc*

vertrokken. Daar was het veilig, daar leefden ook veel Essenen en Keltische Druiden, die een goede band met de Heilige Familie hadden. In de Languedoc ontving zij visioenen en de evangeliën van het 'Levende Verbond'.

Al lezende werd ik me zo bewust hoe elk mens de weg van angst, verdriet en pijn te bewandelen heeft, om door het aardse donker heen weer thuis te komen bij onze goddelijkheid en ons allergrootste Licht. Precies zoals Maria Magdalena en Yeshua het ook gedaan hebben.

Het liet me niet meer los. Met een bevriende collega Vincent Rikkerink zocht ik alles uit wat er te vinden was over deze heilige weg, die Maria Magdalena en Yeshua zijn gegaan, en hoe dat te vertalen is naar de weg die wij zelf 2000 jaren later gaan.

Hun weg was zeker niet de weg zoals die beschreven staat in de bijbel. Hun weg was een unieke weg van jarenlange overgave en zelfonderzoek. Van inwijdingen in verborgen mysteriescholen die de meest zuivere esoterische kennis door alle tijden heen zorgvuldig bewaard en doorgegeven hebben, met wortels in Lemurië, Atlantis, Egypte, Israël, Klein Azië en India.

Het vroeg om een levenslange toewijding en een teruggetrokken leven, in gemeenschappen die het allesoverkoepelende goddelijke plan met hun leven dienden en het Licht op aarde levend hebben gehouden.

Het proceswerk ging dag en nacht door. Hoe meer er gebeurde, des te sterker het oorspronkelijke weten in mij terug kwam. Maar ook des te hardnekkiger de persoonlijke stukken en de pijnlagen waren, die tussen mij en dit weten waren ingesleten.

Ik volgde een themadag over 'The Mary Magdalene' bij Nanco Immanuel en wist meteen, toen hij vertelde over een spirituele reis die hij met een groep zou maken naar o.a. de Rosslyn Chapel in Edinburgh, dat ik daarbij moest zijn. Nota bene op mijn verjaardag - dit was voorbestemd.

Eind augustus stond ik aan de balie van de Rosslyn Chapel. Toen ik vertelde dat ik meerdere dagen de Chapel in wilde om echt te kunnen voelen en mediteren, ook in mijn eentje nadat de groep al weer naar Nederland terug gegaan was, kreeg ik een gratis toegangspasje voor de volgende dagen. Dat was voor mij een aanmoedigingsprijs vanuit de Lichtwereld; het was geen onzin om daar vier keer

The Rosslyn Chapel, Edinburgh

naar toe te gaan, me af te stemmen op de esoterische kennis en de goddelijke Liefde die daar overvloedig aanwezig zijn.

Tijdens een van die laatste dagen zat er, in mijn vredige B&B, ineens een luidruchtig Amerikaans echtpaar aan het ontbijt. Ik was in een meditatieve staat en had behoefte aan stilte, maar wat ik ook probeerde, ik kon me niet afsluiten voor hun gekissebis.

Ik begreep dat ze een bus gemist hadden die hun langs allerlei Edinburghse highlights had moeten brengen. Nu hadden ze samen een dag in te vullen, maar ze werden het maar niet eens over waar ze naar toe wilden.

Toen ik het woord 'Chapel' hoorde vallen stond ik op, alsof ik innerlijk werd aangespoord, en liep naar hun tafeltje. Daar aangekomen wist ik niet precies wat de bedoeling was van mijn eigen actie, dus ik begon maar over de Chapel, hoe indrukwekkend en bijzonder die was.

Dit tafereeltje kreeg een mooie wending. Want de vrouw viel stil, observeerde me alsof ze dwars door me heen kon kijken en zei: "Ken jij de boeken van Kathleen McGowan? Die zou ik, als ik jou was, maar eens gaan lezen". Ik had nog nooit van haar gehoord. Maar, eenmaal terug in Nederland, bleek mijn loopje naar hun ontbijttafel een gouden greep te zijn geweest.

Love conquers Death, in de tuin van de Rosslyn Chapel, Edinburgh

Met drie dikke 'Mystery'-boeken van McGowan over Mary Magdalene, Jesus en the Medici ging ik de herfst in. Ik was vrijwillig in de bijstand gegaan. Ik wist al een paar jaar dat ik mijn praktijk, die ik financieel voornamelijk nog overeind hield door pianolessen, niet lang meer zou volhouden, omdat mijn hart steeds meer voor de weg van Zelfrealisatie klopte.

Het aardse werk moest nu echt plaats maken voor mijn eigen innerlijke reis. Ik had alle tijd om me terug te trekken uit wat de buitenwereld van me verlangde.

En ook al sputterde een deel van mij tegen door twijfels en angsten; ik schoof mijn antennes uit naar een wereld buiten de dualiteit.

*Standing alone doesn't mean
I am alone
It means I am strong enough
to handle things all by my Self*

De ongeziene wereld was maandenlang vrijwel mijn enige gesprekspartner.

Pakken vol zakdoeken zijn er door gegaan. Ik kon niet meer stoppen met huilen noch met lezen.

Ik kwam thuis en voelde me gedragen door de allesdoordringende liefde van Maria Magdalena en Yeshua. Soms was het alsof de Heilige Familie voor mijn huis over de dijk fietste, mij aanraakte en bemoedigde om vooral dit spoor te blijven volgen.

Op een ochtend kreeg ik een telefoontje van vriendin Marianne. Zij kwam een paar maanden na mij op het park wonen, en merkwaardig genoeg bleek gaandeweg dat zij een bijna soortgelijke innerlijke weg gaat. Dat heeft tot een bijzondere vriendschap geleid. Wat een zegen om zo'n 'lotgenote' te treffen! Ze vertelde hoe haar zus haar had uitgenodigd om met haar een reading te doen bij een Amerikaanse vrouw die door al je levens heen kan kijken, zich op je DNA kan afstemmen en zo ongeveer je hele goddelijke plan kan lezen. Of ik met haar mee wilde, naar de reading, als tolk. "Ja hoor" zei ik, inmiddels wetende dat een sessie van die vriendin altijd raakvlakken heeft met waar ik op dat moment innerlijk zit. "Bij wie is dat dan?"

"Nou ja, die ken je vast niet; bij ene Judith Moore".

Ik veerde op uit mijn stoel, kreeg kippenvel over mijn hele lichaam en wist 'Nu gaat het gebeuren'.